

[Nørgaard Sørensen]

ansøgetal til EFG-uddannelserne pr. 1. august i år. Vi er klar over, at det meget høje ansøgetal, der har været offentliggjort, til dels skyldes den sammenhængende tilmeldingsprocedure, der kan gøre, at unge har søgt flere uddannelser på én gang. Men der opstår naturligvis problemer, som vel også må give anledning til alvorlige overvejelser i undervisningsministeriet, dersom der atter bliver alvorlig mangel på pladser. Dersom der igen viser sig en sådan pladmangel til sommer, mener vi, at alt må forsøges for ikke at afvise ansøgere til EFG.

For det tredje og som min sidste konkrete kommentar vil jeg gerne understrege det, der står i punkt 13 om den fremtidige styring af ungdomsuddannelserne. Vi er enige i, at dette skal foregå i et samarbejde mellem staten, amtskommunerne og arbejdslivets organisationer. Vi mener, at amterne kan yde et værdifuldt bidrag i spørgsmålet om den fysiske planlægning og koordinering af institutionerne, men vi vil understrege, at erhvervsuddannelserne ikke kan løsrives fra organisationernes indflydelse på grund af den faglige ekspertise, der findes i disse organisationer. Derfor må disse organisationer stadig have en landsdækkende indflydelse på indhold og styring.

Endelig vil jeg gerne understrege, at punkt 12's tale om, at de økonomiske støtteordninger ikke må virke forvridende på de unges uddannelsesvalg, selvfølgelig er en rigtig tankegang. Men jeg går ud fra, at dette ikke anfægter organisationernes ret til at forhandle løn og arbejdsvilkår for de grupper, der henhører under organisationerne. Det er eventuelt en diskussion værdig i udvalget bagefter.

Med disse bemærkninger skal jeg give tilslutning til undervisningsministerens forslag og håbe på et sagligt og positivt udvalgsarbejde.

Øllgaard (V):

Der er god anledning til, at ungdomsuddannelserne drøftes her i tinget og ude i befolkningen. Der er imidlertid al mulig grund til at udvise megen omtanke og til at analysere situationen grundigt, før vi begiver os ud i eventuelle store, gennemgribende reformer af ungdomsuddannelsessystemet. For hvad er det egentlig, der er 1980ernes udfordring? Jeg synes nok, det spørgsmål trænger til me-

gen omtanke og megen belysning. Jeg tror for mit vedkommende, at det både er noget med det alment dannende og noget med det fagligt kvalificerende, som i øvrigt ikke kan skilles ad og ikke skal skilles ad.

Jeg er overbevist om, at et mangestrengt uddannelsessystem er bedst til at klare udfordringen, der ligger i 1980'erne. Men hvad er det egentlig for problemer på området, der for tiden holdes frem som begrundelser for at gå i gang med store reformer? Er det egentlig problemer, der har årsag inden for eller uden for uddannelsessektoren? Adskillige af problemerne forekommer det mig har årsag udenfor. F.eks. var det en politisk beslutning at lukke op for den store tilstrømning til gymnasierne, hvorved der skabtes vældige funktionsproblemer i gymnasierne, og hvorved der udløstes nogle vældige investeringer i gymnasiebyggeri, som allerede nu er problematisk. Det er ufornuftigt, i hvert fald på den baggrund, at afskaffe eller om-danne gymnasiet.

Det forekommer mig, at der kan være adskillige andre fejl indbygget i den situationsanalyse, der må ligge til grund for ministerens beslutningsforslag. Kan være, sagde jeg. At det forholder sig sådan, fremgår også af det forhold, at mange af de skavanker, der forekommer i nu-situationen, skyldes forkert brug af eksisterende muligheder for smidige administration.

Det kunne administrativt have været forhindret, at der har udviklet sig den situation, administrationsdepartementet for nylig så malende har skildret i sin redegørelse og i sine prognoser. For den pris på 750 mill. kr., som administrationsdepartementet nævner som en omkostning ved, at unge tog to uddannelser i en ventetid, kunne der have været lavet megen god erhvervsuddannelse, der kunne have givet mange unge bedre muligheder.

Der er faktisk god grund til at analysere mere grundigt, hvad der er årsager til nogle af de aktuelle problemer, og til at analysere nærmere, hvori så de skabte problemer egentlig består. Hvilke tilsyneladende uddannelsesproblemer er f.eks. i virkeligheden arbejdsmarkedsproblemer? Jeg tror, det er mange. Det kan være med rod i faggrænser, i stive båse, i lønpolitik m. v.

Efter situationsanalysen kommer der en målsætningsproblematik, som vi bør overveje